

нѣмаше нужда отъ никакво дълго пжтешествие изъ мрака на плѣсенявали епохи, а просто да се влѣзе въ кръчмата и да се поиска една чаша вино.

Азъ това и направихъ.

Вжтрѣ ме посрѣщна ѣдъръ, шейсетъ годишенъ човѣкъ въ шаचेви вѣхти дрѣхи, побѣлѣлъ вече, съ лице много набърчено, но добро и усмихнато и нѣкакъ приятелско—типъ на добродушна провинциална физиономия, каквато имахъ нашитѣ бащи и чичовци въ турско врѣме. Той бѣше кръчмарьтъ.

Една петдесетгодишна май жена, пълна, съ дебело и кротко лице, облѣчена въ моравата тъкана шаячева рокля, но твърдѣ изжулена отъ носене и съ кръпки по лактитѣ, шѣташе пѣргаво нѣщо тамъ. Тя бѣ жената на горния.

И двамата любезно ме срѣщнахъ. Мжжътъ отвори една врачка и ме покани въ гола варосана стаичка съ масичка на срѣдата, назначена, види се, за по-добри гости. Жена му ми донесе поръчаната чаша вино и влѣзна пакъ въ дюкяна.

Азъ веднага обадохъ на кръчмаря желанието, което ме накара да се отбѣж тукъ.

Той си поглади самодоволно побѣлѣлитѣ мустаци и ми каза усмихнато:

— Любопитенъ човѣкъ сте, господине, виждамъ; и други ме сж питали... А какъ мислите? Току тѣй ли е турено това тамъ? Ние, господине, сме тракийци—азъ и госпожата ми. Ваша милость дѣкашенъ сте?... А, така ли? и вие сте отъ Тракията? Хубаво. Та ние само тракийцитѣ знаемъ какво бѣше тая война и освобождението на България кой го плати... Разбирете к'во искамъ да кажж. Тукашнитѣ хора, шопитѣ, намѣриха сичко на готово, едно охъ не рѣкохъ, ами още разграбихъ на турцитѣ кжщята и дрѣхитѣ. Единъ ко-